

Марија Васић Каначки

ШТА ЈЕ СЛОБОДАН ПАД

Овај лист који је наједном постао авион
Или када увис бациш ружу а она не напушта своје латице
Лако корачаш кроз шимшир док су ти џепови пуни ноћи
Стресаш са себе со иње
Или рука лишена додира
Ридам у њеном дланолесту
Водоскоци без скока и ролетне без трака
Ослободили смо цвокотање и звекетање
И стакло у кибиц-фенстеру
Падају огрозди као кишне вејавице
По тинти *виноградараве руке*
Овај лист који је наједном почео да гори

АНАТОМИЈА СТИДА

Излог није одраз, но оно иза
слутња и привид
два сувоњава стуба смело се укрштају
испод набора коже и ситних чекиња
они су и равне и изломљене линије
налик на прекрштене дуге ноге које су ницале из корена дрвета
нутрина није могла да расте,
закржљала је
недостајали су калцијум
млеко, сусам, сардина

и сунце
и редовни загрљаји, додире као мрежа мишићних топлина
стидели смо се својих тела
неприметно се
скупљајући
удаљавајући од ока
враћали
у фетус

ГЛАД

Онај осећај да те неко гледа
Да притом пролазе векови у омиљеним прозним књигама
А ти би да зауставиш време
немогућа трансформација вечности
онај осећај када те ноћни поветарац позива да будеш сведок
свог живота
када те питају
јеси ли био жив
рећи ћеш само у фрагментима, никад цео
остало сам препустио незнању, маглинама, самотним зурењима
у једну тачку
зрео падам у корпу сласних сочих облутака, миришемо једни друге
узима ме у руке
и гледа ме кроз сунце не би ли утолио глад
која нема порекло
која нас прати као пошаст

ДОК ЖМУРЕ ПТИЦЕ

Да, мора бити да је већ неко на неком камену, плочи, пергаменту
заокружио стих као рупицу на свиленој чарапи и онда
како описати песму док се чарапа цепа вертикално, неприметно,
немо
испод исијава једна сасвим провидна мекушаста вена на високом
рису танконосна, бледокожна завараваш рај
како описати разбарушене кестен очи док жмуре
и у њима влати косе боје угља док узмичу
нисам ја сасвим човеколик
већ небом конач затегнут

најтања жица, одмориште за птице и кишу
немој се љутити
украшћу ти стих
и последњу реч коју нећеш стићи да запамтиш